

Klima- og miljødepartementet
postmottak@kld.dep.no

Deres ref.:19/1892

Vår ref.:
Høringsuttalelse_endringer_rovviltfors
kriften_mm_Sylli_Skog_2019.docx

2450 Rena,01.10.2019

Høringsuttalelse – forslag til endringer i naturmangfoldloven, rovviltforskriften og forskrift om utøvelse av jakt, felling og fangst

Sylli Skog AS er en skog- og utmarkseiendom i Rendalen kommune. Eierne har erfaring med ca. 30 års rovdyrbelastning på husdyr og på viltbestander.

Vår erfaring tilsier at byråkratiet i Klima- og miljødepartementet (KLD) vil benytte seg av alle muligheter for å jobbe for mer rovdyr. Høringsnotatet bærer preg av at det på mange punkter er uklart hva som er konsekvensene av de enkelte forslagene. Departementet har jobbet over tid med disse sakene, og burde kunne presentere et bedre høringsnotat.

Vi er i en situasjon hvor utmarksbeite for sau er presset ut fra store områder i Norge. KLD kommenterer at rovdyrtapene går ned. Rovdyrene tar ikke sau når sauen er borte.

NATURMANGFOLDLOVEN § 17, 2. LEDD - NØDVERGEBESTEMMELSEN

Vi trenger ingen innstramming av nødvergeparagrafen.

Den håndheves allerede så strengt at det er de færreste som tør å utsette seg for å prøve nødverge. Vilkår om at avliving "må anses påkrevd" er en innskjerping som er helt unødvendig og ikke ønsket. Det er en avsporing å blande Bernkonvensjonen inn i dette. Det er norske politikere som bestemmer norsk rovdyrpolitikk. Bernkonvensjonen er som de fleste internasjonale konvensjoner, så romslig at det ikke er vanskelig å legge inn mer beskyttelse av beitedyr. Problemet er at byråkratiet ikke følger Stortingets vedtak om en balansert rovdyrpolitikk mht. beitedyr. Innskjerpelsen av nødverge er ikke tydelig kommunisert.

NATURMANGFOLDLOVEN § 26 b – UAVHENGIG KLAGENEMND

Politikerne må selv ta ansvar for rovdyrpolitikk. Nei til uavhengig klagenemnd.

Høringsnotatet begrunner behovet for uavhengig klagenemnd med at politisk ledelse og embetsverk i departementet skal få arbeidsro, slik at de kan konsentrere seg om politikkutforming. Det er de politiske partiene som skal drive politikkutforming, ikke departementet. Politikerne må selv stå til ansvar for gjennomføringen av rovviltpolitikken.

Det skal ikke være potensielle skadegjørere i prioriterte beiteområder, og dette gjelder uavhengig av om bestandsmålet for rovdyr er nådd. Det er et demokratisk problem hvis

rovdyrforvaltningen skal kunne unndra seg politisk styring. Dersom KLD skal ha ansvar for rovdyrpolitikken, skal også statsråden i KLD være ansvarlig.

Dersom KLD ikke ønsker dette ansvaret, kan de overføre hele sakskomplekset til LMD.

Det skrives at klagenemnda skal være uavhengig. Departementet skal ikke ha adgang til å instruere nemda om avgjørelser i enkeltsaker. Det blir ingen uavhengighet så lenge det er departementet som oppnevner nemnda, som har ansvar for sekretariatet, og som kan gi nemnda generelle instruksjoner om lovtolkning, skjønnsutøvelse og prioritering av saker. Og ikke minst så lenge det er KLD som gir forskrifter som regulerer det hele.

Forvaltning av rovdyr er og blir politikk. Politikken er i dag svært forutsigbar, og konfliktnivået er høyt.

Det foreslås at nemnda har en sammensetning hvor flertallet er fagpersoner uten parts- eller organisasjonstilknytning. Det fins ingen fagpersoner som er nøytrale når det gjelder rovdyr. Det skal også hentes en jurist som leder fra domstolene eller universitetet. Det er ikke å forvente at det blir hentet en leder til klagenemnda som har noen særlig kunnskap om de problemer og belastninger rovviltet medfører. KLD skriver i høringsnotatet at hovedvekten av kompetansen i klagenemnda «...må likevel ligge på rovviltartene. ...» forteller hvordan dette er planlagt. Folk som jobber faglig med rovdyr og rovdyrforskning, vil ha en egeninteresse av å ha (et betydelig antall) dyr å forske på.

Dersom det likevel blir klagenemnd, må den bestå av politikere, f.eks. valgte representanter fra de enkelte rovviltmemndene. Den må i så fall oppnevnes av fylkene. Saksfeltet må i så fall begrenses til det som står i Granavolden-plattformen, nemlig klager på vedtak om kvoter fattet av rovviltmemndene. Det må da etableres systemer som gjør at klager er ferdigbehandlet før jakten skal starte, slik at jakten ikke treneres bort.

Vi foreslår at sekretariatet kan ligge hos Landbruks- og matdepartementet.

ROVVILTFORSKRIFTEN §§ 4 OG 5 – ANTALL FORVALTNINGSREGIONER

Sammenslåing gjør at det blir vanskeligere for medlemmer i nemndene å ha lokal oversikt. Det har vært en uttalt målsetting fra Stortinget at rovdyrforvaltning skal skje mest mulig lokalt og regionalt, ikke sentralt. Det er viktig at mennesker som selv bor og arbeider i ulvesonen og andre rovdyrrområder, og kjenner belastningene, sikres plass i de regionale rovviltmemndene.

Ifølge høringsnotatet har NIBIO beregnet at forvaltningssonene for rovdyr dekker 57% av nyttbart utmarksbeite. Med den belastningen en nå mange steder har i beiteprioriterte områder, kan en spørre seg hva det er meningen at skal bli igjen for beiting. I høringsnotatet står det at "De nasjonale målene for rovviltartene er satt lave, blant annet av hensyn til beitenæring." Slik kan det markedsføres. Vi som kjenner belastningen, vet at dette fungerer helt annerledes. Det lages systemer som i seg selv gjør at det telles langt færre rovdyr enn det som finnes.

Vi ønsker foreløpig å beholde rovviltmemndene slik de er organisert i dag. Med KLD – eller aller helst LMD - som klageinstans. Dersom det skal gjøres endringer i strukturen, er det en prosess det politiske miljøet må få bruke mer tid på.

ROVVILTFORSKRIFTEN §§ 4 a OG 6 – FELLES BESTANDSMÅL OG AREALDIFFERENSIERING

Konsekvensene av forslaget er uklare, muligens mangelfullt utredet. Vi frykter at det her skal presses gjennom større rovviltområder og dermed mer rovdyr. Felles bestandsmål vil kunne undergrave rovviltnemndenes regionale forankring. Vi går derfor mot forslaget.

Soneforvaltning av gaupe kan oppheves.

ROVVILTFORSKRIFTEN § 6 – LANDBRUKSDIREKTORATETS RETT TIL Å AVGI UTTALELSE TIL REGIONALE FORVALTNINGSPLANER FOR ROVVILT

Vi støtter at Landbruksdirektoratet skal få gi uttalelse til forvaltningsplaner for rovdyr.

Dette er positivt, men vil være av høyst begrenset betydning, så lenge de ikke bestemmer noe. Landbruksdirektoratet bør heller ha den endelige godkjenning og dermed vetorett overfor forvaltningsplaner for rovdyr. Landbruks- og matdepartementet håndterer ellers de saksområdene som omfatter de som rammes av rovdyrpolitikken, så det er på tide at LMD får tilsvarende innflytelse.

ROVVILTFORSKRIFTEN § 18 – KOMMUNERS ADGANG TIL Å KLAGE PÅ VEDTAK OM FELLING AV ROVVILT

Vi støtter at kommuner får klageadgang på vedtak om felling av rovvilt. Det er bra om kommunen kan klage på avslag.

FORSKRIFT OM UTØVELSE AV JAKT, FELLING OG FANGST §§ 29 a OG 34 – FELLINGSMETODER FOR JERV

Vi støtter at det kan brukes lys på jervåte og mulighet for elektronisk overvåking av fangstbå. Det må imidlertid ikke bli et krav at det skal gjøres på denne måten. Og kravene for godkjenning og til gjennomføring må ikke bli så strenge at det i praksis blir umulig å gjennomføre.

Det skrives i notatet om tillit, langsiktig planlegging osv. Tilliten til rovviltforvaltningen er svært lav i distriktene og hos dem som rammes økonomisk og menneskelig. Det ser ikke ut til at de foreslåtte endringene vil øke denne tillitten – tvert om.

Mvh
for Sylli Skog AS

Anders Kiær
Daglig leder